

Майка. Отнелъ ли? магаре-то ни едно! въ неѣ бѣше онова старо-то сребранно зърно, кое-то ми бѣше поклонилъ за споменъ крумець-тъ ми. — Еми Гаврилъ? напустнали и той? той бѣше миренъ човѣкъ и понѣкой пѣтъ сѣдаше да ми чете молитвы-тъ на „Сонъ грядущихъ.“

Сшеф. Така ли? хѣ! сега ся сѣщамъ защо той толко много обичаше библиѣ-тъ ви.

Майка. Коя библиѣ?

Сшеф. Онаѣ позлатенѣ-тъ. Той ѣ отнесе.

Майка. Господь да го накаже! баща ти — Богъ да го прости — бѣше записалъ въ неѣ съ рѣкъ-тъ си деня, въ кого-то си ся родилъ.

Сшеф. Ахъ! За това неще ся знае сега въ кой день съмъ ся родилъ.

Майка. Азъ го помѣна на паметъ 14 Фев. 1772 год.

Сшеф. (Стефанъ на странѣ рѣцѣ кръшешкомъ) кой ли ще забѣлѣжи деня, въ кой-то щѣ умрѣ!

Майка. Горчо бѣше тогава едно хитро момче; той мя много слушаше и кадѣ-то идеше сѣ търчаше дано него баремъ не си изпѣдилъ.

Сшеф. Не съмъ го изпѣдилъ, той си самъ отиде.

Майка. Самъ ли си отиде? на защо?

Сшеф. Незнаѣ. Прѣди три недѣлы една сутрина го повѣкахъ и ми казахъ че си отишелъ.

Майка. Още ли не ѣ дошелъ?

Сшеф. Нема го още.

Майка. Трѣбва да му ся ѣ случила нѣкоя пакость, сынко.

Сшеф. Право имате, мале, най голѣма пакость, коя-то може да ся случи на човѣка. Той ѣ станалъ хайдукъ.

Майка. Хайдукъ ли? това не може да бѣде.